



**ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียง พยัญชนะ สระ และ
วรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง
ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทยแผนจีน
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ**

**Factors Affecting the HCU Chinese Major and
Traditional Chinese Medicine Students' Productions
of the Chinese Consonant sounds, Vowel, and Tones**

สายฝน วรรณสินธ์*

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยพื้นฐาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ของนักศึกษา เพื่อให้ผู้สอนได้เข้าใจถึงปัจจัยและสาเหตุของปัญหาที่แท้จริงที่ทำให้ นักศึกษาออกเสียงผิดและเพื่อเป็นข้อมูลที่สามารถนำไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิด ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์ 1 ชุด ชุดที่ 1 แบบทดสอบอ่าน พยัญชนะ ชุดที่ 2 แบบทดสอบอ่านสระเดี่ยว สระประสม ชุดที่ 3 แบบทดสอบอ่านคำศัพท์เสียงพยางค์ เดี่ยว เสียงสองพยางค์และประโยคซึ่งประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ซึ่งทำการทดสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญชาวจีนเป็นผู้ทดสอบนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนจำนวน 30 คนและนักศึกษาคณะแพทย แผนจีนจำนวน 30 คนรวมทั้งหมด 60 คนซึ่งจะทำการทดสอบทีละคน ในส่วนของการสร้างแบบ สัมภาษณ์นั้นผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนรหัส 51 เพื่อเก็บข้อมูลในการตั้งคำถามแล้วนำ แบบสัมภาษณ์ที่ได้ให้อาจารย์ในสาขาวิชาภาษาจีนและผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขปรับปรุงคำถามและการใช้ ภาษาเพื่อให้มีความเหมาะสมและเที่ยงตรงตามเนื้อหา หลังจากนั้นผู้วิจัยจะเป็นผู้สัมภาษณ์นักศึกษาตาม เนื้อหาแบบสัมภาษณ์ทีละคน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล

* อาจารย์ประจำคณะภาษาและวัฒนธรรมจีน



ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ในด้านการทดสอบนั้นสรุปได้ว่า 1) นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทยแผนจีนไม่สามารถอ่านพยัญชนะที่ไม่สามารถเทียบเสียงในภาษาไทยได้ 2) นักศึกษาไม่สามารถอ่านสระประสมที่ออกเสียงลักษณะควบกล้ำได้ 3) นักศึกษาไม่เข้าใจกฎเกณฑ์การอ่านสัทอักษร pīnyīn อย่างถ่องแท้จึงทำให้สับสนในการอ่านสระที่มีการลดรูป 4) นักศึกษาอ่านวรรณยุกต์เสียงเบาเป็นเสียง 4 และมีปัญหาเรื่องการเปลี่ยนเสียงของวรรณยุกต์ 5) นักศึกษาคณะแพทยแผนจีนจะสับสนระหว่างการอ่านสัทอักษร pīnyīn กับการอ่านภาษาอังกฤษ **ด้านการสัมภาษณ์** 1) นักศึกษาเอกภาษาจีนส่วนใหญ่แม้จะมีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาแล้ว แต่ยังคงอ่านผิดในพยัญชนะ สระที่ไม่สามารถเทียบกับภาษาไทยได้ 2) นักศึกษาคณะแพทยแผนจีนส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนแต่นักศึกษาให้ความสำคัญและมีเป้าหมายในการเรียนแพทย์แผนจีนจึงทำให้นักศึกษาค่อนข้างตั้งใจเรียน อีกทั้งชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ของนักศึกษาแพทย์แผนจีนจะมากกว่านักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน ดังนั้นปริมาณการอ่านผิดของนักศึกษาจึงไม่มาก และที่อ่านผิดนั้นนักศึกษาวชาเอกภาษาจีนก็อ่านผิดด้วยสาเหตุเดียวกัน ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อสาขาวิชาและอาจารย์ผู้สอนในการวางแผนการเรียนการสอน การจัดทำแบบเรียนแบบฝึกหัดตลอดจนแบบทดสอบเพื่อให้เหมาะกับผู้เรียน และหัวข้อการวิจัยที่ควรศึกษาต่อไปคือ การศึกษาเปรียบเทียบนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมากก่อนกับนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีน(ภาษาถิ่น) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนรู้ระบบสัทอักษร pīnyīn อีกทั้งยังศึกษาในด้านการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อพัฒนาการเรียนสัทอักษร pīnyīn ให้มีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ : สัทอักษร pīnyīn นักศึกษา

Abstract

This basic research is aimed to study the students' pronunciations of Chinese consonant sounds, vowels, and tones to enable the teacher to identify the factors and causes of why students cannot pronounce correctly. The teacher then can apply and improve the teaching more effectively.

The research device can be divided into 1) interviewing which includes reading consonant tests, 2) testing with single and compound vowels, and 3) testing single syllable words, two-syllable words, and sentences with different consonants, vowels, and tones. The tests are conducted with 30 Chinese students and 30 Traditional Chinese Medicine (TCM) students by Chinese professors. The professors will test one student at a time. The researcher creates the pilot interview by interviewing third year students so the interview can be adjusted and improved later. The interviews are corrected by Chinese



professors in order to create the appropriate and valid content of the questions and the use of language. The researcher conducts the interview and analyzes data at the end.

The findings about the factors affecting consonants, vowels, and tones in the tests are 1) students of both majors cannot pronounce the consonant sounds that are different from Thai, 2) students cannot pronounce the cluster vowels, 3) students do not understand pinyin rules correctly which leads to problems in pronouncing the reduction of vowel sounds, 4) students always pronounce low tone as sound 4 and have difficulties in changing the tone, 5) TCM students are confused between pinyin system and English.

The findings about the interviewing are 1) even though Chinese students have some basic in Chinese, they have problems in pronouncing sounds that are different from Thai, 2) most TCM students have no basic in Chinese, but all of them pay hard attention in classes because they have their goals in Chinese medicine. Also, TCM students have more Chinese classes in a week than Chinese students. These help them have less problems in pronouncing those consonant sounds. And some TCM students have the same problems in reading as Chinese students do.

This research result will be beneficial for the Chinese Department and instructors in planning the classes exercises, including testing to fit the students' levels. The next research should study the comparison of the students who have no Chinese basic and the ones who have Chinese basic (dialect) about the effectiveness if pinyin phonetic system. It can also be a study on the four skills of listening, speaking, reading, and writing to develop the students' ability in studying pinyin.

Keywords : Hànyǔ pīnyīn Students (Chinese major and Traditional Chinese Medicine Students)



บทนำ

ภาษาจีนกลางเป็นภาษาหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าภาษาอังกฤษ และยิ่งภาษาที่สองที่หลายๆประเทศนิยมเรียน เราคงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าในช่วงระยะหลายปีมานี้ภาษาจีนมีบทบาทสำคัญมาก ทั้งนี้เนื่องจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมส่งผลให้ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบาททั้งต่อภูมิภาคเอเชียอาคเนย์และต่อภูมิภาคอื่นๆ ของโลก ซึ่งจะเห็นได้ว่าแม้แต่องค์การสหประชาชาติยังจัดให้เป็นหนึ่งในหกภาษาหลักที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารขององค์การสหประชาชาติ ด้วยความสำคัญดังกล่าวจึงส่งผลให้ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้เรียนให้ความสำคัญไม่น้อยกว่าภาษาอื่นๆ สำหรับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยนั้น เราจะเห็นได้ว่าภาษาจีนกลางได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเห็นได้จากสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนได้มีการนำเอาวิชาภาษาจีนมาบรรจุไว้ในหลักสูตรตั้งแต่ระดับอนุบาล ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ศูนย์ภาษาและสถาบันต่างๆก็เปิดสอนภาษาจีนกลางกันอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้ภาษาจีนกลางได้เข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานของไทย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการธุรกิจอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การติดต่อธุรกิจค้าขาย หรือการร่วมทุนกับนักธุรกิจชาวจีนทั้งจากแผ่นดินใหญ่ ไต้หวันฮ่องกง และสิงคโปร์ซึ่งจะมีอัตราส่วนทางการทำธุรกิจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

การเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งให้ได้ผลดีนั้น ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด

อ่าน และเขียน ภาษาจีนกลางเป็นภาษาซึ่งมีตัวอักษรที่มีวิวัฒนาการมาจากอักษรรูปภาพ คืออักษรหนึ่งตัวคือรูปภาพหนึ่งภาพที่ใช้แทนความหมายต่างๆ ต่อมาได้พัฒนาจนกระทั่งเป็นอักษรที่มีลักษณะเป็นเส้นขีดในปัจจุบัน เนื่องจากอักษรจีนเป็นอักษรรูปภาพ ดังนั้นการอ่านอักษรจีนจึงไม่สามารถสะกดคำอ่านได้โดยตรงเหมือนกับภาษาอื่นๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องจดจำตัวอักษรแต่ละตัวว่าอ่านว่าอย่างไรและหมายความว่าอย่างไร นอกจากจะต้องจดจำตัวอักษรทีละตัวแล้วยังจะต้องอ่านให้ได้ถูกต้อง ดังนั้นเพื่อให้ง่ายต่อการอ่านตัวอักษรจีนจึงได้มีการนำเอาระบบสัทอักษร pīnyīn มาใช้โดยการนำเอาอักษรโรมันมาแทนเสียงพยัญชนะ สระพร้อมกับใส่เสียงวรรณยุกต์ในการอ่านอักษรจีนแต่ละตัว ทั้งนี้เพราะคนส่วนใหญ่ต่างก็รู้จักอักษรโรมันกันอยู่แล้ว ดังนั้นผู้เรียนที่ต้องการเรียนภาษาจีนกลางจึงเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาระบบสัทอักษร Hànyǔ pīnyīn

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางจึงเป็นหัวข้อสำคัญและน่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะในจำนวนอักษรจีนที่มีอยู่ 50,000-60,000 กว่าตัวนั้น จะใช้ระบบสัทอักษร pīnyīn โดยใช้อักษรโรมัน A - Z แทนเสียงพยัญชนะ และเสียงสระในการอ่านอักษรจีนทั้งหมด ดังนั้นการออกเสียงอ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่ถูกต้องจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน เพราะการออกเสียงผิดอาจทำให้การสื่อสารผิดพลาด เช่น huà [xua] (พูด) แต่ออกเสียงเป็น huò [xuo] (สินค้า) mà [ma] (ม้า) แต่ออกเสียง



เป็น mà [ma] (ดำ) การออกเสียงอ่านที่ถูกต้อง นอกจากจะเป็นการสื่อความหมายได้ถูกต้องแล้ว ยังเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยเห็นว่ายังมีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ออกเสียงอ่านผิด ซึ่งสาเหตุของการอ่านผิด อาจเกิดจากปัจจัยหลายด้าน การเข้าใจถึงสาเหตุ และปัจจัยที่แท้จริงนั้น นอกจากจะสามารถช่วยให้ผู้สอนนำมาแก้ไขและปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้นแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติแล้ว ยังสามารถสร้างสื่อการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้อีกทั้งยังสามารถเป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับสถาบันอื่นอีกด้วย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะเสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ของนักศึกษา 2) เพื่อให้ผู้สอนได้เข้าใจถึงปัจจัยและสาเหตุของปัญหาที่แท้จริงที่ทำให้นักศึกษาออกเสียงผิด 3) เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอน ให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยพื้นฐานเชิงคุณภาพโดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรคือนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาคณะแพทยแผนกจีนชั้นปีที่ 1

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์ 1 ชุดและแบบทดสอบ 3 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 แบบทดสอบอ่านพยัญชนะ ชุดที่ 2 แบบทดสอบอ่านสระเดี่ยว สระประสม ชุดที่ 3 แบบทดสอบอ่านคำศัพท์เสียงพยางค์เดี่ยว เสียง

สองพยางค์ และประโยคซึ่งประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ทำการทดสอบโดยผู้เชี่ยวชาญชาวจีนเป็นผู้ทดสอบนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนจำนวน 30 คนและนักศึกษาคณะแพทยแผนกจีนจำนวน 30 คนรวมทั้งหมด 60 คน ซึ่งจะทำการทดสอบทีละคน ในส่วนของแบบสัมภาษณ์นั้นผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์โดยการสัมภาษณ์นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนรหัส 51 เพื่อเก็บข้อมูลในการตั้งคำถามแล้วนำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ให้อาจารย์ในสาขาวิชาภาษาจีนและผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไข ปรับปรุงคำถามและการใช้ภาษาเพื่อให้มีความเหมาะสมและเที่ยงตรงตามเนื้อหา หลังจากนั้นผู้วิจัยจะเป็นผู้สัมภาษณ์นักศึกษาตามเนื้อหาแบบสัมภาษณ์ทีละคน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียง พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลาง จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ด้านการทดสอบ

1.1 การทดสอบอ่านพยัญชนะ

- ไม่สามารถอ่านพยัญชนะ ch sh z c s
- ไม่สามารถแยกแยะพยัญชนะ b p และพยัญชนะ d t

สาเหตุที่นักศึกษาอ่านพยัญชนะ z c ผิด เนื่องจากนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทยแผนกจีนเข้าใจว่าสามารถเทียบกับ จ ช และช ในภาษาไทยได้เลยแต่การออกเสียง



พยัญชนะ z c s นั้นเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก คือ ก่อนออกเสียงจะต้องใช้ปลายลิ้นไปแตะที่ปุ่มเหงือกด้านหน้าหลังฟันบนแล้วเปล่งเสียง พยัญชนะดังกล่าวออกมา ในส่วนของพยัญชนะ ch sh นั้นมีนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนจำนวนน้อยที่ไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะดังกล่าวได้ นักศึกษาแพทย์แผนจีนบางคนไม่สามารถแยกแยะพยัญชนะ b p และพยัญชนะ d t ได้ ทั้งนี้ เพราะสับสนในการอ่านระบบสัทอักษร pīnyīn กับการอ่านภาษาอังกฤษ เช่นอ่านพยัญชนะ b (ป) เป็น p (พ) และอ่านพยัญชนะ d (ต) เป็น t (ท/ถ)

1.2 การทดสอบอ่านเสียงสระเดี่ยว และสระประสม

- ไม่สามารถอ่านสระประสม iong

สาเหตุของปัญหาที่นักศึกษาไม่สามารถอ่านสระดังกล่าวได้เนื่องจาก สระดังกล่าวเป็นสระควบกล้ำระหว่าง i และ ong คือจะต้องออกเสียงให้มีทั้ง i (อี) และ ong (อง) ออกมาเป็นเสียงเดี่ยวแต่นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษา คณะแพทย์แผนจีนส่วนใหญ่จะเข้าใจว่าจะต้องอ่านแยกเป็นสองเสียงคือทั้ง อี และ อง

1.3 การทดสอบอ่านคำศัพท์เสียง พยางค์เดี่ยว

- ไม่สามารถอ่านพยางค์ xuān (宣)

- ไม่สามารถอ่านพยางค์ huò (货)

เสียงอ่านที่นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนอ่านผิดมากที่สุดคือ xuān (宣) ซึ่งอ่านผิดจำนวน 16 คนคิดเป็นร้อยละ 53.33 ทั้งนี้เพราะสระประสม an เมื่อประสมกับพยัญชนะ j q x สระ

üan จะตัดจุดบน u ออกตามกฎเกณฑ์ของการเขียนสัทอักษร pīnyīn แต่ในการออกเสียงอ่านยังคงสะกดเป็น an เหมือนเดิม สาเหตุที่นักศึกษาส่วนใหญ่อ่านผิดเป็นเพราะลืมกฎเกณฑ์ในการเขียนและอ่านสัทอักษร pīnyīn ซึ่งทำให้เข้าใจว่าเป็นสระ uan ส่วนพยางค์ huò (货) นักศึกษาทั้งวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะ แพทย์แผนจีนอ่านผิดเช่นเดียวกันแต่นักศึกษา วิชาเอกภาษาจีนจะมีจำนวนที่ผิดน้อยกว่า สาเหตุที่อ่านผิดเพราะนักศึกษาจะสับสนระหว่างเสียง สระ uo กับสระ ua

1.4 การทดสอบอ่านคำศัพท์เสียง สองพยางค์

- ไม่สามารถอ่านพยางค์ xièxiè (谢谢)

- ไม่สามารถอ่านพยางค์ qìshuǐ (汽水)

สาเหตุที่นักศึกษาเอกภาษาจีนและ นักศึกษาคณะแพทย์แผนจีนอ่านพยางค์ xièxiè (谢谢) ผิดเป็นจำนวนค่อนข้างมากเพราะ นักศึกษาเข้าใจว่าสระ ie สามารถเทียบได้กับ สระเอียในภาษาไทย แต่ทั้งนี้สระ ie เป็นสระ ประสมระหว่าง i (อี) และ e (เอ) เวลาอ่าน จะต้องควบกล้ำ คือมีทั้งอีและเอ ซึ่งจะแตกต่าง จากสระเอียในภาษาไทย จากการทดสอบยังพบว่านักศึกษาคณะแพทย์แผนจีนจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 ไม่สามารถอ่านพยางค์ qìshuǐ (汽水) ได้ โดยเฉพาะเสียง shuǐ นักศึกษา จะอ่านเป็น suǐ เพราะนักศึกษาไม่สามารถปรับ ลิ้นในการออกเสียงพยางค์ที่สองที่มีพยัญชนะต้น sh ได้ในทันที และในขณะเดียวกันนักศึกษาจะใช้



พยัญชนะ ส และช ในภาษาไทยเทียบกับพยัญชนะ sh โดยไม่เข้าใจว่า sh เป็นพยัญชนะที่ปลายลิ้นจะต้องไปแตะที่เพดานบนตอนหน้าก่อนออกเสียง ทั้งนี้ในการอ่านพยัญชนะในภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์ดังกล่าว

1.5 การทดสอบอ่านประโยค

- ไม่สามารถอ่านพยางค์ wánr (玩儿)
- ไม่สามารถแยกแยะเสียงเบา

สาเหตุที่นักศึกษาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทยแผนจีนบางส่วนอ่านพยางค์ wánr (玩儿) ผิด โดยออกเสียงเพียงสระ an เท่านั้นแต่จะไม่ออกเสียง er ซึ่งเป็นเสียงพิเศษที่มักวางไว้ท้ายคำศัพท์และจะลดรูปเหลือเพียงตัว r เท่านั้นเวลาออกเสียงจะออกควบกล้ำ คือมีทั้งสระ an และ er ทั้งนี้เพราะนักศึกษาไม่เข้าใจกฎเกณฑ์การอ่านสัทอักษร pīnyīn นอกจากนี้นักศึกษาบางคนยังแยกแยะเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้ เช่น เสียงเบา(ไม่มีเครื่องหมายกำกับ) นักศึกษาจะอ่านเป็นเสียงวรรณยุกต์ ที่ 4 เช่น mngzi และ róngyi ทั้ง zi และ yi เป็นเสียงเบาไม่มีวรรณยุกต์กำกับแต่นักศึกษาออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 (zi yi)

2. ด้านการสัมภาษณ์

2.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทยแผนจีน

นักศึกษาทั้งสองคณะมีนักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชาย ซึ่งนักศึกษาทั้งหมดเลือกเรียนภาษาจีนด้วยความสมัครใจ โดยที่นักศึกษาคณะแพทยแผนจีนยังมีอาจารย์ที่ปรึกษาและ

ผู้ปกครองเป็นผู้แนะนำในการเลือกเรียนภาษาจีนอีกด้วย แต่พบว่านักศึกษาคณะแพทยแผนจีนส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนภาษาจีนมาก่อน ในขณะที่นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนมีพื้นฐานภาษาจีนมาแล้วตั้งแต่ในระดับมัธยมศึกษา

นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนส่วนใหญ่เรียนรู้การอ่านอักษรจีนโดยใช้ระบบสัทอักษร pīnyīn มาแล้วในระดับมัธยมศึกษา แต่เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนจะเป็นอาจารย์ชาวจีนและอาจารย์ชาวไทยที่มีเชื้อสายจีน ซึ่งส่วนใหญ่ไม่เน้นเรื่องการออกเสียงภาษาจีน ดังนั้นจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักศึกษายังคงอ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องทั้งที่มีพื้นฐานทางภาษาจีนมาแล้ว ส่วนนักศึกษาคณะแพทยแผนจีนนั้นส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนและได้เริ่มเรียนเริ่มเรียนภาษาจีนที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ดังนั้นนักศึกษาจึงอ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ผิดเช่นเดียวกับนักศึกษาเอกภาษาจีน

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนระบบสัทอักษร pīnyīn ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทยแผนจีน

นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทยแผนจีนเห็นว่าการเรียนภาษาจีนโดยนำสัทอักษร pīnyīn มาใช้กำกับในการออกเสียงมีความยากง่ายในระดับปานกลางและเห็นว่าการออกเสียงภาษาจีนกลางที่ชัดเจนและถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญมากในการสื่อสาร โดยที่คณะแพทยแผนจีนใช้เวลาในการเรียนการสอนสัทอักษร pīnyīn มากกว่า 10 ชั่วโมง ซึ่งเป็นเวลาที่มากกว่านักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน เนื่องจากในระดับชั้นปีที่ 1 นักศึกษาคณะแพทยแผนจีนต้องเรียน



ภาษาจีนทั้งหมด 30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งเป็นเวลาการเรียนภาษาจีนที่มากกว่านักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน อีกทั้งอาจารย์ผู้สอนในแต่ละรายวิชายังเน้นให้นักศึกษาอ่านสัทอักษร pīnyīn ทีละคน และให้ฝึกเขียนตามคำบอกจากผู้สอน และฟังเทปจากเจ้าของภาษา แต่อาจารย์ผู้สอน นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนจะให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดโดยให้เขียนสัทอักษร pīnyīn ตามคำบอก โดยผู้สอนเป็นผู้อ่าน นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษา คณะแพทยแผนกจีนมีการเรียนจากเทปด้วยตัวเอง มากกว่านักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและใช้เวลาว่างในการฝึกฝนสัทอักษร pīnyīn ด้วยตนเอง เฉลี่ยมากกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในขณะที่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนใช้เวลาศึกษาด้วยตนเองประมาณ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์เท่านั้น นักศึกษาทั้งสองคณะมีความเห็นตรงกันว่านอกจากการเรียนกับอาจารย์ผู้สอนแล้วการฟังเทปจากเจ้าของภาษาก็มีความจำเป็นมากเช่นกัน และเมื่อพบปัญหาในการอ่านสัทอักษร pīnyīn นักศึกษา คณะแพทยแผนกจีนจะแก้ปัญหาด้วยการถาม อาจารย์ผู้สอน ในขณะที่นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนจะแก้ปัญหาด้วยวิธีถามเพื่อนที่รู้ และ นักศึกษาทั้งสองคณะจะพบปัญหาในการเรียน สัทอักษร pīnyīn ที่เหมือนกันคือ เรื่องพยัญชนะ นักศึกษาเอกภาษาจีนจะใช้วิธีอ่านสัทอักษร pīnyīn โดยการทำสัญลักษณ์เข้าใจด้วยตนเอง แต่นักศึกษาคณะแพทยแผนกจีนจะใช้วิธีการเทียบเคียงกับภาษาไทย นอกจากนี้ นักศึกษาทั้งสอง คณะยังเข้าใจในกฎเกณฑ์ของระบบการอ่าน สัทอักษร pīnyīn ที่เหมือนกันคือในระดับ ปานกลาง ผู้สอนมีการวัดผลการเรียนสัทอักษร pīnyīn ด้วยวิธีการสอบอ่านทีละคนในชั้นเรียน

และเมื่อนักศึกษาอ่านผิดอาจารย์ผู้สอนจะแก้ไขทันที

2.3 ข้อมูลด้านการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษา คณะแพทยแผนกจีน

นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนคิดว่าการเรียน สัทอักษร pīnyīn ให้มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาอีกทั้งจำนวนของ นักศึกษาต่อชั้นเรียนก็มีความสำคัญด้วยเช่นกัน กล่าวคือจำนวนของนักศึกษาที่เหมาะสมคือ 20-30 คนต่อชั้นเรียน และจำนวนนักศึกษาต่อ ชั้นเรียนในปัจจุบันอยู่ในระดับที่เหมาะสม และ อาจารย์ผู้สอนสัทอักษร pīnyīn ควรเป็นอาจารย์ ชาวจีน ในส่วนของนักศึกษาคณะแพทยแผนกจีน นั้นคิดว่าการเรียนสัทอักษร pīnyīn ให้มี ประสิทธิภาพนั้นนักศึกษาเรียนในห้องเรียนปกติ ก็เพียงพอและจำนวนนักศึกษาควรมีจำนวน ที่พอเหมาะคือประมาณ 20-30 คนต่อชั้นเรียน ซึ่งจำนวนของนักศึกษาในปัจจุบันก็อยู่ในระดับที่ เหมาะสม อีกทั้งอาจารย์ผู้สอนสัทอักษร pīnyīn ควรเป็นอาจารย์ชาวจีน และยังเห็นว่าควรจัดให้มี รายวิชาการออกเสียงภาษาจีนกลางโดยเฉพาะ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยสามารถสรุปปัญหาการออกเสียง pīnyīn ของนักศึกษาทั้งสองคณะได้เป็นประเด็นดังนี้

1. ไม่สามารถอ่านพยัญชนะ ch sh z c s ได้ชัดเจน เนื่องจากไม่สามารถเทียบกับ พยัญชนะในภาษาไทยได้ ซึ่งสอดคล้องกับซุนฮั่น ผิง (1995) เรื่องการเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนและ



แตกต่างของภาษาจีนและภาษาไทย ซึ่งสรุปไว้ว่า เสียงพยัญชนะภาษาจีน z c zh ch sh r เป็นพยัญชนะที่ไม่สามารถเทียบกับเสียงพยัญชนะในภาษาไทยได้ตรงตามเสียง ดังนั้นนักศึกษาไทยจึงนำพยัญชนะดังกล่าวเทียบเคียงกับพยัญชนะภาษาไทยคือ ใช้พยัญชนะ ช ค ษ ส แทนเสียงพยัญชนะ sh ใช้พยัญชนะ จ แทนเสียงพยัญชนะ z zh ใช้พยัญชนะ ซ แทนเสียงพยัญชนะ c ch

2. ไม่จดจำกฎเกณฑ์ของระบบสัทอักษร pīnyīn เช่น สระ ü üe üan ün นักศึกษาสามารถอ่านได้ตรงตามมาตรฐาน แต่เมื่อเสียงสระ üan อยู่ในพยางค์ xüan นักศึกษาทั้งสองคนจะกลับอ่านเป็น xuan (เมื่อพยัญชนะต้น j q x ตามด้วยสระ üan จะต้องตัดจุดบน u ออก โดยยังคงเสียงอ่านเป็นสระ üan) ซึ่งสอดคล้องกับ 蒋嫦娥 (1985:289) บทความเรื่อง 浅谈泰国学生学习汉语语音的难点 กล่าวว่ นักศึกษาไทยออกเสียงสระภาษาจีนยาก เช่น ออกเสียง üan ün เป็น uan un เนื่องจากเสียงใกล้เคียงกันและนักศึกษาออกเสียง ü ไม่ได้ ยิ่งเมื่อต้องผสมกับพยัญชนะต้น j q x จะออกเสียงเป็น จู ชู ซู

3. เกิดการสับสนระหว่างการอ่านพินอินกับการอ่านภาษาอังกฤษ เช่นอ่านพยัญชนะ สลับกันระหว่าง b กับ p และ d กับ t นอกจากนี้ยังไม่สามารถอ่านสระประสมที่ออกเสียงควบกล้ำได้ เช่น iong เป็นสระประสมระหว่าง i และ ong เวลาออกเสียงจะออกเสียงควบกล้ำคือมีทั้ง i และ ong แต่นักศึกษาจะอ่านแยกเป็นสองเสียงคือ อี ออง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยุวดี

อิทธิราดล (2550) เรื่อง การศึกษาปัญหาการเรียนรู้อักษร Pinyin ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงอ่าน iong ได้ชัดเจนอีกทั้งด้านการฟังก็ไม่สามารถแยกแยะเสียงระหว่าง ong และ iong ได้ ในสระ ie นักศึกษาเข้าใจว่าสามารถเทียบกับเสียงสระในภาษาไทยได้คือ สระเอีย ทั้งนี้สระ ie เป็นสระประสมระหว่าง i และ e เวลาออกเสียงจะต้องควบกล้ำให้ออกมาทั้ง 2 เสียงซึ่งจะแตกต่างจากสระเอียในภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาค้นคว้าของ เจริญใจ เต๋อ เรื่อง «泰学生学汉语语音偏误分析» ที่กล่าวว่า นักศึกษาไทยออกเสียงสระผิดคือ ใช้สระเอียแทนทั้ง ie และ ia และงานวิจัยของโอภาส เหลืองดาวเรือง (2551) เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทย-ภาษาจีน ที่สรุปว่า นักศึกษาไทยไม่สามารถออกเสียงสระ ie ได้ชัดเจนทั้งนี้เพราะนักศึกษาเข้าใจว่าสามารถเทียบกับสระเอียได้ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงผิดเช่น คำศัพท์ xié (鞋) นักศึกษาจะอ่านเป็น “เสี่ย”

4. สับสนเสียงวรรณยุกต์เสียง 4 กับเสียงเบา เช่น ในพยางค์ míngzi และ róngyi ทั้ง zi และ yi เป็นเสียงเบาไม่มีวรรณยุกต์กำกับ แต่นักศึกษาออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 คือ míngzi และ róngyi

จากการวิจัยพบว่านักศึกษาเอกภาษาจีนแม้จะมีพื้นความรู้ภาษาจีนมาแล้วก็ตาม แต่ยังคงอ่านผิดในพยัญชนะ และสระที่ไม่สามารถเทียบกับเสียงในภาษาไทยได้ ทั้งนี้อาจารย์ผู้สอนในระดับมัธยมไม่ได้เน้นในด้านการสอนอ่าน pīnyīn



เนื่องจากจำนวนของนักเรียนต่อห้องค่อนข้างมาก อีกทั้งจำนวนชั่วโมงเรียนก็ไม่มาก จึงเป็นผลทำให้ยังมีการอ่านผิดอยู่ในเสียงดังกล่าว ในส่วนของนักศึกษาคณะแพทยแผนจีนนั้นพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีน แต่ทั้งนี้ นักศึกษามีเป้าหมายในการเรียนแพทย์แผนจีนอย่างชัดเจน ดังนั้นจึงเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาจีน อีกทั้งนักศึกษาค่อนข้างตั้งใจเรียน ตั้งใจฝึกฝน ดังนั้นจากการทดสอบอ่านจึงพบว่าปริมาณการอ่านผิดของนักศึกษาแพทย์แผนจีนจึงค่อนข้างน้อย ในส่วนของพยัญชนะ สระ ที่อ่านผิดบางส่วนก็เป็นพยัญชนะและสระที่นักศึกษาเอกภาษาจีนก็อ่านผิดด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัยทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีน อีกทั้งมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

ข้อเสนอแนะระดับนโยบาย

1. ควรมีแนวทางหรือมาตรการ ในการคัดกรองนักศึกษาแรกเข้าเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ภาษาจีนกลางให้ละเอียดยิ่งขึ้น เพื่อง่ายต่อการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ
2. ควรมีการแบ่งกลุ่มนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนในเรื่องของจำนวนปีที่เรียนมาให้ชัดเจนและเป็นรูปธรรม พร้อมทั้งจัดทดสอบทางทฤษฎีและทดสอบอ่านลัทอักษร pīnyīn
3. ควรจัดให้มีรายวิชา pīnyīn โดยเฉพาะ โดยเน้นการฝึกปฏิบัติมีและให้มีการ

ทดสอบนักศึกษาเป็นรายบุคคลอย่างต่อเนื่อง โดยยึดเป็นแนวปฏิบัติให้กับผู้สอนในรายวิชาดังกล่าว

4. ควรจัดจำนวนของนักศึกษาต่อห้องเรียนให้เหมาะสมเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ จำนวนของนักศึกษาควรมีจำนวน 20 - 30 คนต่อห้องเรียน ทั้งนี้เพราะวิชาภาษาจีนเป็นรายวิชาเอกพื้นฐานซึ่งนักศึกษาต้องฝึกทักษะและต้องปฏิบัติเป็นรายบุคคล

5. ควรจัดให้มีการเรียนการสอนในห้องปฏิบัติการทางภาษาควบคู่กับห้องเรียนปกติ เพื่อให้นักศึกษาจะได้ฝึกปฏิบัติได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งควรสนับสนุนในเรื่องสื่อการเรียนการสอน เช่น ตำรา สื่อการเรียนต่างๆ

ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติการ

1. ควรมีการแยกสอนเสริมให้นักศึกษาที่มีปัญหาในการเรียนรู้อักษร pīnyīn เพื่อให้ส่งผลกระทบน้อยต่อนักศึกษาอื่น
2. ให้อาจารย์ชาวจีนเป็นผู้ทดสอบการอ่านลัทอักษร pīnyīn ของนักศึกษาเป็นรายบุคคล เพื่อสามารถแก้ไขการออกเสียงของนักศึกษาได้ตรงตามมาตรฐาน
3. ผู้สอนควรจัดการสอน pīnyīn ให้เป็นระบบโดยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่านและเขียน อีกทั้งต้องมีการทดสอบทักษะทั้ง 4 ของนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง
4. ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนระบบลัทอักษร pīnyīn โดยการสร้างแผนการสอนอย่างมีระบบ และให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน



ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ ในด้านการเปรียบเทียบของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาก่อนกับนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีน(ภาษาถิ่น) เช่น ภาษาแต้จิ๋ว ภาษากวางตุ้ง หรือภาษาฮกเกี้ยนเป็นต้น เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลว่าการที่นักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาก่อนจะสามารถเรียนรู้ได้ในระดับไหน

และนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาก่อนแต่เป็นภาษาถิ่นจะทำให้มีผลกระทบกับการออกเสียงภาษาจีนกลางหรือไม่อย่างไร

2. ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ ในด้านการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนสัทอักษร pīnyīn ให้มีประสิทธิภาพ





บรรณานุกรม

- เขียรชัย เขียมวรเมธ. (1977) **พจนานุกรมจีน-ไทย**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์รวมสาส์น.
- สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี. (2543) **เกณฑ์การถ่ายถอดเสียงภาษาจีนแมนดารินด้วยอักษรวิธีไทย คณะกรรมการสืบค้นประวัติศาสตร์ไทยในเอกสารภาษาจีน**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- XU XIAOYING. (2006) **泰国人学汉语. คนไทยเรียนภาษาจีน**. สาธารณรัฐประชาชนจีน : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยปักกิ่ง .
- YANG JIZHOU. (1999) **汉语教程**. สาธารณรัฐประชาชนจีน : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง.
- โอภาส เหลืองดาวเรือง. (2541) **การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทย-ภาษาจีน**. สาธารณรัฐประชาชนจีน : มหาวิทยาลัยครูศาสตร์ยูนนาน.
- ยุวดี ธีรธราดล. (2550) **การศึกษาปัญหาการเรียนรู้ pinyin ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- SUN HANPING. (1995) **การเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนและแตกต่างของภาษาจีนและภาษาไทย**. มหาวิทยาลัยครูศาสตร์เซี่ยงถัน สาธารณรัฐประชาชนจีน : [ออนไลน์] แหล่งที่มา <http://www.cnki.net> (ธันวาคม 2552)
- ZHENG YIDE. (1985) **泰学生学汉语语音偏误分析**. สาธารณรัฐประชาชนจีน : [ออนไลน์] แหล่งที่มา <http://www.cnki.net> (ธันวาคม 2552)
- JIANG CHANGER. (1985) **浅谈泰国学生学习汉语语音的难点**. สาธารณรัฐประชาชนจีน : [ออนไลน์] แหล่งที่มา <http://www.cnki.net> (ธันวาคม 2552)